

over, at jeg ikke kendte til Sagen. Med Hensyn til dette sidste skal jeg sige, at da jeg først er kommen til Byen for et Par Timers Tid siden og først da fandt Dagsordenen, hvormed Sagen, som endnu slet ikke foreligger i Landstingets Akter, følger, kunde jeg ikke være meget vidende om den. Derimod maa jeg sige, at jeg er temmelig godt vidende om, hvad der passerede i Landstingets Jernbaneudvalg for nogle Aar siden, ikke, at jeg ganske specielt skulde huske denne Sag, men saaledes, at jeg i det hele taget ved, hvad der passerede i dette Udvalg, hvilket det ærede Medlem maaske ikke ved andet om, end hvad han kan finde i Rigsdagstidenden, og der siges jo i et Udvalg en Del mere end det, der bag efter kommer til at staa i Betænkningen. Forholdet var med Hensyn til de 29 Privatbaner, der foresloges, dette, at det ved dem alle sammen var lokale Interesser, der bejlede til Statens Medarbejderskab for at faa anlagt Jernbaner i de vedkommende Kredse. Forholdet var ikke det, som det ærede Medlem synes at forudsætte, at det var dette Tings Jernbaneudvalg, som bejlede til de private Interesser for at faa de private til at anlægge Jernbaner og søgte at faa dem til at gaa paa en Limpind ved at tilbyde dem billige Jernbaner og stort Tilskud. Nej, Forholdet var dette, at man fra de privates Side bejlede til Statsmagts og Rigsdagens Interesse for de vedkommende Jernbaneanlæg og tilbød saa meget som muligt. Naar nu i dette eneste Tilfælde mellem de 29 private og ganske specielt *een* Privatmand siger: Dette kan betale sig saa godt, at jeg kan gøre det for den og den Pris, saa er der ingen Grund til at laste Landstingets Jernbaneudvalg eller Rigsdagens Jernbaneudvalg i det hele taget for ikke at have anstillet nogen Undersøgelse eller øvet nogen Kontrol. De Beregninger, der forelæa fra Ingeniør Ernsts Side i denne Sag, ere tilvejebragte for den nævnte private Mand og ikke afæskede af Rigsdagens Jernbaneudvalg. Det er den private Mand, der andrager om Koncession paa denne Jernbane i Henhold til de af ham selv i dette Tilfælde hos en Statsingeniør afæskede Oplysninger om Jernbanens Rentabilitet og Bekostningen ved dens Anlæg. Dermed stillede selvfølgelig Landstingets Jernbaneudvalg sig tilfreds og indstillede, at Koncessionen gaves ham paa de af ham selv foreslaaede Vilkaar. Hvad er der saa bag efter at beklage sig over? Blive Forholdene ugunstige for ham, ja, saa maa det blive hans

Sag, og de skulle blive meget ugunstige, for at det kan være moralsk forsvarligt — efter min Mening i alt Fald —, at han bag efter kommer til Staten og beder den paa sig at tage den Byrde, som han selv har paadraget sig. — Da der for Landstinget ikke foreligger andre Oplysninger end dem, som staa her, plus dem, som foreligge i en Indstilling fra Folketingets Udvalg for Andragender, synes jeg, at der er god Grund til at tænke lidt nærmere over Sagen og se, om Forholdene ikke stille sig lidt anderledes, end de maaske nu opfattes af det ærede Medlem.

Formanden: Jeg vil blot bemærke, at jeg allerede i Fredags omsendte denne Dagsorden til Tingets Medlemmer paa deres Bopæl og lod dette Lovforslag medfølge. Det er altsaa en ren Tilfældighed, at det ærede Medlem først har faaet det i Dag, og jeg haaber, at de andre Medlemmer maa have faaet det tidligere i Hænde.

Villars Lunn: Maa jeg tillade mig at oplyse den højtærede Formand om, at jeg i Søndags var i Aarhus og i Mandags i Berlin, at jeg kom hjem i Gaar Eftermiddags og først kom til København i Formiddags. Det maa være min Undskyldning for, at jeg ikke har faaet den af den højtærede Formand tilsendte Dagsorden tidligere i Hænde.

Rottbøll: Til det ærede Medlems Betragtninger vil jeg kun sige, at jeg selvfølgelig ikke, som han antydede, har frakendt ham Evne til at sætte sig ind i denne Sag, men det har forekommet mig, at da vi fik Dagsordenen i god Tid, som ogsaa den ærede Formand oplyste, havde der været god Lejlighed for det ærede Medlem til at sætte sig ind i Sagen. Nu hører jeg, at det ærede Medlem har været optaget paa anden Maade, og det er jo en ganske ærlig Sag, men for øvrigt tæller det ærede Medlems Parti jo saa mange sagkyndige ogsaa paa dette Omraade, at man skulde synes, at der fra Partiets Side maatte have været Lejlighed for andre ærede Medlemmer til at sætte sig ind i Sagen og udtale sig.

Jeg kan ikke udtale mig om, hvad der er foregaaet i Udvalget i 1893—94, da jeg ikke den Gang var Medlem af Tinget, og de Betragtninger, der fremkom i Udvalget, komme jo ikke offentlig frem. Naar det ærede Medlem siger, at det er denne Privatmand, der har ansøgt om Banen, og